

РЕШЕНИЕ

№ 700

гр. Бургас, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20232100500705 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на „Колект БГ“/ с предишно наименование „Свети Георги Груп“,представявано от Юлиан Цампаров в качеството му на частен правоприемник на Юробанк България АД//,със седалище – гр. София ,подадена чрез процесуалния му представител адв.Видолов -ищец по гр.д. № 2799 /2022 год. по описа на Бургаския районен съд против решение № 151/23.01.2023 год. ,с което е отхвърлен иска на въззивника против И. П. Д. за заплащане на сумата от 5000 лв. – представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на допуснато обезпечение по молба на Д. съгл. опр. от 10.01.2020 г. по ч.т.д. № 12/2020 г. по описа на БОС,ведно с лихва за забава върху главницата от предявяване на иска – 04.05.22 г. до окончателното ѝ изплащане .

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за незаконосъобразно ,неправилно и необосновано.

На първо място се сочи ,че не е спорна фактическата обстановка по делото – а именно ,че за периода 13.01.2020 г.до 14.01.2020 г. е имало насрочена публична продажба за сумата от 120 000 лв. за ипотекирания имот и

продавката не е станала единствено поради поисканото от въззиваемата – ответница и допуснато обезпечение „спиране на изпълнението „.Установено е също ,че допуснатото обезпечение е било такова по недопустим иск /което е констатирано от определения на три съдебни инстанции /.От заключението на неоспорената по делото експертиза било доказано ,че сумата от 120 000 лв. била обезценена съобразно ръста на инфлацията с 10 320 лв.При тази фактическа обстановка се оспорват изводите на първоинстанционния съд ,че тъй като на ищеца по разпределение била определена сума от 138 933,01 лв. ,то той не само не е претърпял имуществени вреди,но дори се е „обогатил“.Подчертава се ,че до ден днешен ищцовото дружество не е получило тази сума ,кое то според него няма да стане ,защото купувачът на имота бил подставено лице..Погрешно е прието ,че нямало значение ,че парите са се обезценили в резултат на обезпечението ,защото през 2022 г. ищецът хипотетично щял да получи 138 933,01 лв.Сочи се ,че всъщност ,ако ищецът е разполагал със 120 000 лв. през 2020 г. би могъл да ги използва в дейността си и да генерира приходи ,което обаче трудно се доказва .Затова ищецът е решил да докаже установимия факт ,че сумата от 120 000 лв. ,която би получил като ипотекарен кредитор се е обезценила поне с размера на цената на иска

Съдът е формулирал неправилни фактически изводи ,че ако продавката бе станала банката не би цедирала вземането си ,но това не е така според въззивника ,защото банката е цедирала не едно вземане , а хиляди с общ номинал десетки милиони .Погрешен е и изводът ,че цедионерът не е претърпял вреди,защото е придобил вземане след налагане на отмененото обезпечение .Това е така ,защото цедентът прехвърля всички вземания спрямо длъжника на цесионера ,като в тези му вземания се включват и вземанията за обезщетение за вреди ,претърпени от действия на трети лица,долвели до обезценка на прехвърленото вземане .

Оспорва се и доводът ,че ищецът знаел ,че купува вземане със спряно изпълнение ,като се сочи ,че липсват каквито и да е доказателства за това ,а и знанието на цесионера не променя факта,че парите ,които би получил са се обезценили като пряка и непосредствена последица от исканото и отменено обезпечение .

Моли се за отмяна на решението и постановяване на ново ,с което се

уважи претенцията и се присъдят разноски.

Въззивната жалба е допустима, подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт.

Постъпила е и частна жалба, подадена от въззивника-ищец против определение № 1391/06.03.2023 г. постановено по гр.д. № 2799/2022 г. на БРС, с което е оставена без уважение молбата за изменение на атакуваното решение в частта за разноските. Моли се за отмяна на определението и вместо него да се отхвърли искането за ответника за присъждане на разноски, доколкото не бил представил доказателства за реално извършените такива.

Въззимаемият ответник по делото не е подал писмен отговор по чл. 263 от ГПК и не взема становище по въззивната и частната въззивна жалба.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Предявен е бил иск с правно основание чл. 403 ал. 1 пр.3 ГПК вр.чл. 45 и сл. ЗЗД.

Видно от приложеното по делото копие на изпълнително дело № 20198000400633 по описа на ЧСИ Ивелина Божилова с рег. № 800 в КЧСИ, същото е образувано по искане на кредитора „Юробанк България“ АД от 30.07.2019 г., с разпореждане от 30.07.2019 г. на ЧСИ, срещу длъжниците Г.Д.Д. и И. П. Д. – трето задължено лице ипотекарен длъжник, въз основа на представен от банката изпълнителен лист № 110/29.03.2019 г., издаден въз основа на решение № 353/07.11.2017 г. по т.д. № 350/2017 г. по описа на БОС, с който Г.Д. е осъден да заплати на банката сумата от 86 919. 71 швейцарски франка- главница, предявена частично от сумата от 161 092. 22 швейцарски франка – главница по договор за банков кредит 40065/27.08.2008 г., както и сумата от 11 975 лв. за направените по делото разноски. За обезпечаване на вземанията по договора за банков кредит е била учредена договорна ипотека върху гореописаните недвижими имоти, съгласно нотариален акт №**, том *, рег. № ****, дело № **** от **. **.20** г. на нотариус А.Димов, вписан под номер 285 в регистъра на Нотариалната камара, вписан в Службата по вписванията с вх. рег. № 14*** от **. **.20** г., акт № ***, том **, дело № *****. Така вписаната договорна ипотека е подновена, съгласно заявление на банката от 27.08.2018 г. С постановление от 31.07.2019 г. е наложена възбрана върху процесните недвижими имоти, притежавани от длъжника с режим на

СИО с И. Д.. Връчени съответно са покани за доброволно изпълнение до Д. и до ипотекарния длъжник И. Д. на 02.08.2019 г. След изпълнение на процедурата по чл. 483 и следващите от ГПК с разпореждане на ЧСИ от 24.10.2019 г. е определена начална цена от 132 734. 80 лв., като на същата дата е обявена и публична продан с така посочената начална цена. Длъжниците са уведомени за насрочената публична продан, която ще се проведе от 13.12.2019 г. до 13.01.2020 г.

На 13.10.2020 г. по изпълнителното дело е постъпило заявление от Г. Д. , с която се иска спиране на изпълнителното дело, поради издадена обезпечителна заповед № 8/13.01.2020 г. по ч.т.д. № 12/2020 г. по описа на БОС в полза на И. Д. по допуснатото обезпечение на бъдещите й иски срещу Г.Д. и „Юробанк България“ АД за прогласяване нищожността на договорната ипотека, учредена с нотариалния акт №** /**.*.20** г. на нотариус Димов, а при условията на евентуалност недействителна спрямо Д., чрез налагането на обезпечителна мярка „спиране на насрочената от 13.12.2019 г. до 13.01.2020 г. публична продан по процесното изпълнително дело, до произнасянето на съда с влязло в сила решение. Видно от съдебното производство с определение № 44/10.01.2020 г. по ч.т.д. № 12/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас е допуснатото обезпечение на бъдещия иск на ответницата срещу Г.Д. и „Юробанк България“ АД за прогласяване нищожността на договорната ипотека, учредена с нотариалния акт №** /**.*.20** г. на нотариус А.Димов, а при условията на евентуалност недействителна спрямо Д., чрез налагането на обезпечителна мярка „спиране на насрочената от 13.12.2019 г. до 13.01.2020 г. публична продан по процесното изпълнително дело, до произнасянето на съда с влязло в сила решение, срещу гаранция от 5 000 лв., като след внасянето й е издадена и обезпечителната заповед от № 8/13.01.2020 г

С разпореждане от 13.01.2020 г. ЧСИ е спрял насрочената публична продан, за което съответно са уведомени страните по делото. С молба от 19.01.2022 г. /л. 352/ ищцовото дружество е поискало да бъде конституирано като взыскател по изпълнителното дело, въз основа на сключен с банката договор за цесия от 27.03.2020 г. /листи 416-438/ и приложение № 1 към него /листи 439-444/, съгласно който е придобил вземанията й срещу Г.Д. , като след представяне на уведомление до длъжници от 24.02.2022 г. за извършената цесия /листи 473-475/, ЧСИ с разпореждане от 10.03.2022 г. е

конституирал ищеца като взыскател по изпълнително дело /лист 585/, за което впоследствие са уведомени и длъжниците на 11.03.2022 г. /листи 489 и 490/.

С разпореждане от 25.01.2022 г. ЧСИ е възобновил спряната публична продан и е насрочил провеждането от 14.03.2022 г. до 14.04.2022 г., за което са уведомени длъжниците. След провеждането ѝ и на основание чл. 492, ал. 2, изпр. 3-то от ГПК е обявен Г.С.С. за купувач, като предложил най-висока цена в размер на 151 118. 62 лв.

С обезпечителна заповед № 40/15.04.2022 г. по ч.гр.д. № 552/2022 г. по описа на БОС за обезпечение на бъдещите иски на Е. Г. С. и Г.С.С. . против Г.Д. и и „Колект БГ“АД с правно основание чл. 440 от ГПК вр.чл. 152 и чл. 167 ал.3 и чл. 26 ал. 1 пр. първо и ал. 2 пр.първо ЗЗД чрез налагане на обезпечителна мярка – „споране на изпълнението по изп.д. № 633/2019 г- по описа на ЧСИ“. С определение № 283/01.07.2022 г. по гр.д. № 238/2022 г. по описа на Апелативен съд – Бургас така издадената обезпечителна заповед е обезсилена, след което по изпълнителното дело е постъпила молба от ищеца за възобновяването му, като същото е възобновено с разпореждане от 12.07.2022 г. С протокол за разпределение от 19.08.2022 г. /листи 673-675/ ЧСИ е извършил разпределение на получената от публичната продан сума, като ищцовото дружество е получило 138 933. 01 лв. за удовлетворяване на вземането му като цесионер по процесния изпълнителен лист, както и 4 768. 49 за разноси по изпълнението.

Производството по обезпечения иск, по повод на което е образувано т.д. № 71/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, е приключило с влязло в сила на 12.04.2021 г. определение, с което делото е прекратено, като е прието, че искът е недопустим, което се установява от приложените към настоящото дело горното търговско дело, както и ч.гр.д. № 515/2020 г. на Апелативен съд – Бургас и ч.гр.д. № 1195/2021 г. на ВКС. С молба от 11.06.2021 г. банката е поискала отмяна на допуснатото обезпечение, като след изпълнение на процедурата по чл. 402 от ГПК, съдът с определение № 261549/20.09.2021 г. по ч.т.д. № 12/2020 г. на БОС е отменил обезпечението, а впоследствие с определение от 04.05.2022 г. е оставил без уважение искането на И. Д. за връщане на внесената гаранция

При тази фактическа обстановка ,за да отхвърли предявената искова претенция ,районният съд е приел ,че макар ищецът в качеството си на

цесионер да има право право на обезщетение, то то е само за вреди, които са пряка и непосредствена последица от наложеното обезпечение на иск. На обезщетение подлежат всички вреди, в това число и пропуснатите ползи, доколкото обаче са пряка и непосредствена последица от обезпечението. В случая съдът е приел, че искът за обезщетяване на заявените такива следва да бъде отхвърлен, тъй като липсва сочената причинна връзка, а и не се установява действително понасяне на изложените вреди. На първо място към момента на сключване на договора за цесия на 27.03.2020 г. насрочената публична продан вече е била спряна на 13.01.2020 г. т.е. цесионерът е бил наясно какво вземане купува, както и че принудителното изпълнение за неговото удовлетворяване е спряно. Наред с това следва да се отбележи, че ако публичната продан бе реализирана в периода от 13.12.2019 г. до 13.01.2020 г., то цедентът щеше да бъде удовлетворен и най-вероятно нямаше да прехвърли своето вземане. Още по-малко пък може да има яснота по въпроса дали и за каква сума щеше да бъде извършената същата, за да се приеме, че носителят на неудовлетвореното вземане, който към онзи момент не е ищецът, пропуска ползи. В крайна сметка е видно, че за ищцовото дружество е предвидена с разпределението сума в размер на 138 933. 01 лв., която надхвърля сочената в исковата молба такава от 120 000 лв. Цената, на която действително е реализирана публичната продан през 2022 г. само потвърждава, че ищцовото дружество не е претърпяло сочените от него вреди, като дори може да се разсъждава в посока, че е получило по-задоволително удовлетворяване на придобитото от него вземане, поради ръста на цените на недвижимите имоти в периода, в който публичната продан е била спряна.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на първостепенния съд, към които препраща на осн.чл. 272 от ГПК.

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК вреди от наложено обезпечение на иск може да претендира ответникът в обезпечителното производство в три изчерпателно изброени от законодателя хипотези: ако обезпеченият иск бъде отхвърлен, ако не бъде предявен в дадения на молителя по обезпечението срок или ако исковото производство по обезпечения иск бъде прекратено. Извън хипотезите на чл. 403, ал. 1 ГПК увреденият от обезпечението може да търси обезщетение за вреди само при злоупотреба с права от страна на молителя в обезпечителното производство, каквато не се установява по

делото. Няма злоупотреба с права при добросъвестно упражняване на процесуални права, когато страната подава молба с правно основание чл. 390 ГПК със съзнанието, че защитава свое съществуващо субективно право, като е без значение дали предприетата защита е адекватна, съществува или не в действителност твърдяното субективно право, евентуално дали нейната грешка или преценка досежно правото е извинителна или неизвинителна.

В случая се твърди ,че сумата от 120 000 лв. /която е първоначално обявената за публичната продан през 2020 г. ,нестана поради спирането на изпълнението със сочената обезпечителна заповед / се е обезценила съобразно ръста на инфлацията през 2022 г. с 10320 лв. /в какъвто смисъл е заключението на вещото лице по назначената експертиза /.Обаче през 2022 г. ,когато е проведена публичната продан имотът е бил продаден за 151 118,62 лв. ,т.е. с повече от 30 000 лв. над определената през 2020 г. и взыскателят-въззивник е получил от разпределение сумата от 138 933,01 лв. ,т.е. сума ,нахдхвърляща инфлацията и надвишаваща сумата от 120 000 лв. ,каквато би била получена /и то несигурно /от проданта през 2020 г. Дали сумата е действително получена и дали купувачът по публичната продан бил подставено лице или не ,е правно релевантно за настоящия спор . Освен всичко друго по делото не са представени никакви доказателства за действително претърпяни вреди от ищцовото дружество вследствие на отложената поради спиране на изпълнението публична продан –нито настоящи ,нито бъдещи .

Затова настоящият състав счита ,че решението следва да бъде потвърдено ,поради което

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 151/23.01.2023 г. постановено по гр.д. № 2799/2022 г. по описа на Бургаския районен съд .

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____